

ben real, però no es tracta d'una divisió que parteixi territoris i societats iguals, sinó que la Cerdanya catalana és un territori que té la frontera al cap, i la Cerdanya francesa és un territori que té la frontera als peus. I això no és un detall menor.

EL RIPOLLÈS

ramon alabau

Societat civil, desperta't! | Hi ha paraules inculpades, damnades. Pronuncies la paraula *civil* i se t'apareixen de sobte tots els excessos del 36 o aquelles parcelles de verd que ens atemorien per les carreteres de la postguerra. Però la polisèmia acaba per exigir el que és seu i descobrim que civils són també les arengades en salaó que van presidir no pocs àpats d'aquell passat ombrívol, així com els casaments que no són beneïts per l'església. Tanmateix hi ha un altre significat que ara em reclama: juxtaposes *civil* amb *societat* i de sobte el terme s'omple de llum i fulgura. *Societat civil* fa referència al conjunt de tots els ciutadans, a la seva organització i als seus afers, i a la relació d'aquests ciutadans amb els seus conciutadans.

Estem patint uns temps difícils, poc aptes per a la lírica, i vivim el descàndid de la classe política. Tots voldríem més transparència en els comptes, més rigor i coherència en les actuaci-

ons, més eficàcia en les gestions. Ho remuguem en veu baixa quan hauríem de reclamar-ho en veu alta, exigir-ho fermament. Però alhora hauríem d'aplicar la mateixa exigència a nosaltres mateixos, a la nostra participació en el teixit social, la nostra implicació en la societat civil.

Conreem massa sovint passivitat, indolència, individualisme on hauria de florir la cooperació, la passió, la solidaritat. El Ripollès necessita imperiosament aquesta resposta ciutadana, una mena de transfusió vivificadora. Cal aplegar-nos per compartir dèries comunes, unir-nos per encetar projectes estimulants, associar-nos per enderrocar més fàcilment els obstacles, retrobar-nos per establir diàlegs profitosos, atraure les noves generacions perquè escenifiquin els seus desitjos incipients. Caldria reanimar velles entitats que ara no són més que vaixells varats que el temps ha vençut, crear-ne de noves que proposin aventures inèdites, donar suport als quixots que engrapin el timó per salpar cap a ports aparentment impossibles.

Dels fervorosos jugadors de la botifarra fins als fidels assistents als cinefòrums, passant pels acòlits a la bona taula, tots hi cabem, tot s'hi val: actors, boletaires, ciclistes, diables, excursionistes, filatèlics, grallers, heterodoxos, indignats, joglars, lletraferits, músics, ninotaires, ocellaires, pescadors, quincallaires, rockers, sardanistes... Podríem completar totes les lletres de l'abecedari.

Deixem als polítics els verbs, que ells han de conjugar de la millor manera per bastir convenientment un futur sòlid. Nosaltres som els adjectius, som la carn del text, i ens pertoca donar volum, color i batec al discurs de la realitat.

>> Recull de ponències del congrés «Observar les fronteres, veure el món».

>> Dos programes de diferents entitats del Ripollès. A sota, unes 500 persones es manifesten pels carrers de Camprodon per reclamar que es reobri el CAP a les nits.

MIREIA RECASSENS - ACN

